

Börtönben születtem

— Szent anyaméh zárt körül,
védett és elzárt a világtól.
Nem tudtam mi a szabadság.

A sas — mint alkonyatkor a nap —
magas sziklákra ült.
Figyelte a végtelent.
Mig én szűk körben
vezényszavakra forogtam szüntelen.
Nem tudtam mi a szabadság.

Szülők szelid szava, tanítók, társadalom,
hivatalok, határok, országok, törvények,
idegen katonák parancsa
kergetett körbe.
Nem tudtam mi a szabadság.

Fölöttem kék volt az ég s végtelen,
tűcsök-hegedűn cirpelt a csend,
de a csikorgó harci szekerek pora
vakká tette és süketté
mellettem és mögöttem a világot.
Nem tudhattam mi a szabadság.

És ha testem egy napon
a föld ölébe hull
s porral s fűvekkel elvegyül,
virágok és fák testébe szívódik,
a nagy Törvényt tölti be akkor is
s tavasszal az anyag rács-rostjai közül,
millió, apró börtön-ablakon
tekint ki csupán
és nem ismerheti meg soha a szabadságot.

* * *

Lelkem, azért ne félj!
Szállj a szabadság szikláira
s vesd magad a végtelenbe.

